

holder slet ikke noget epokegørende paa Toldvæsenets Omraade. Hvor skal man finde de store Tanker, de store toldpolitiske Ideer, som Demokratiet har gaaet med hidtil? Jeg har ikke fundet dem. Hvor er f. Eks. den store Nedgang i de indirekte Afgifter, som man havde ventet? Den findes der ikke. Hvor er den gradvise og planmæssige Nedgang i Toldbeskyttelsen? Den findes der jo ikke. Hvor er den Overgang fra den protektionistiske Vægttold til den Værditold, Demokratiet har ønsket? Den findes der ikke. Og hvor er endelig den Kompensation, som man ogsaa fra Reformpartiet allerede for længe siden har gjort opmærksom paa? Den findes heller ikke i Forslaget. Nej, Sagen er den, at dette Forslag ikke bryder ny Baner. Det er et Forslag, som bevæger sig saadan ganske jævnt luntende i de gamle udtraadte Spor, ad den slagne Landevej, som blev jævnet den Gang, da man under Højres Regimente mente, at man kunde finde paa at lave en Toldlov, som Højre og Venstre kunde blive enige om. Det er det hele, og derfor forstår jeg ogsaa saa godt, at den højtærede Finansminister til Stadighed føler sin Tilknnytning til det Toldlovsforslag, som man vilde samle Højre og Venstre til Enighed om, medens Højre sad ved Roret her i Danmark. Derfor argumenterer den højtærede Finansminister ogsaa til Stadighed mod dem, som nu ere utilfredse med dette Forslag, men som i sin Tid stemte for det andet, dermed, at de maa dog være bundne ved det, de stemte for den Gang, og at de ingenlunde have Ret til nu at forlange en mere frisindet Toldreform end den, de stemte for den Gang. Det er nu imidlertid en meget stor Fejltagelse fra Finansministerens Side. De, der stemte for Toldreformen den Gang, særlig fra det Partis Side, den højtærede Finansminister tilhører, erklærede aldeles ikke den Gang, at de vare saa særdeles veltilfredse med det Forslag, der forelaa, og endnu mindre erklærede de, at de vilde føle sig bundne dertil i den Grad, at de aldrig nogen Sinde vilde give sig til at virke og arbejde for noget, der var bedre. Nej, tværtimod, dersom man gennemlæser de Udtalelser, som faldt ogsaa fra Reformpartiets Side i hine Dage, vil man se, at det var med alt andet end begejstrede Følelser, man stemte for det Forslag den Gang. Der var ingen Fanfare, ingen Begejstring for det Toldlovsforslag, som forelaa. Tværtimod, de Udtalelser, man finder fra den

Tid, ere Udtalelser, der gik i en ganske anden Retning.

Jeg skal tillade mig med den megetærede Formands Billigelse at fremdrage enkelte af disse Udtalelser. Den nuværende højtærede Konseilspræsident udtalte ifølge Rigsdagstidende for 8. Marts 1900: „Jeg træder ikke op imod Toldloven og siger: Det er et daarligt Forslag, Venstre har lavet, for det er ikke et daarligt Forslag. Efter min Mening er det et moderat Forslag.“ Det var altsaa ikke noget daarligt Forslag, sagde det daværende ærede Medlem for Ringkøbing, den nuværende Konseilspræsident, det var et moderat Forslag; men alle de, der huske den højtærede Konseilspræsidents Stilling den Gang, ville jo nok mindes, at „moderat“ i hans Mund var ikke ensbetydende med godt. Tværtimod, den Gang ansaa han moderat for noget meget stygt noget. Men af denné hans Udtalelse fremgaar det altsaa, at han ansaa det da foreliggende Toldlovsforslag ikke for at være godt, vel heller ikke for at være daarligt, men for at være moderat. Det var hans Udtalelse i saa Henseende. Den Tobakstold, som det daværende Forslag indeholdt — Magen til den Tobakstold, vi have faaet paa det nuværende Forslag —, syntes den nuværende højtærede Konseilspræsident heller ikke om. Forhøjelsen af Tobakstolden, sagde han den Gang, var et Højrekrav, et Estrupsk Krav. Ministeren omtalte Forhøjelsen paa Tobak og Spiritus under et og sagde, idet han rettede sine Udtalelser mod Grosserer Kædet: „Den anden Side af Toldloven, Forhøjelsen paa Tobak og navnlig paa Spiritus, er saaledes ikke den Side af Toldreformforeningens Program, Venstre har været ivrigt for. Det er noget, Venstre har været vant til at se fremsat fra Højres Side og fra Ministeriet Estrups Side i en lang Række Aar.“ Se, det var jo rene Ord for Pengene. De vare ikke til at tage fejl af. Her var ingen Begejstring for den foreslaede Forhøjelse af Tobakstolden. Det daværende og ogsaa nuværende ærede Medlem for Ringkøbing ansaa det nærmest for en Højregerning at stille et Forslag om en saadan Tobakstold, en Tobakstold, der akkurat er Magen til den, der findes paa det nuværende Forslag, og den højtærede Konseilspræsident stod jo aldeles ikke alene med sin Mening om Tobakstolden, den nuværende højtærede Justitsminister, der ogsaa den Gang indtog en fremragende Stilling indenfor Reformpartiet, udtalte sig ifølge Folketingstidende for 6.